

Pro utíkání před problémy neplatí žádná pravidla. Nemáte seznam věcí, které byste mohli odškrtnout. Žádný návod. *Ententýky, dva špalíky*, vyberete si cestu a vyrazíte. Takhle to aspoň dělá táta, protože jak se zdá, pro útěky neplatí ani věková omezení. Jednoho dne se vzbudí, naloží do auta všechno, co máme, a vydáme se na cestu. Já pak sleduju všechny ty pěkné barvičky míhající se kolem, dokud táta nenajde dostatečně neškodné město, kde se můžeme schovat. Jenže jeho problémy nás vždycky dostihnou. Někdy dřív, někdy později. Může to trvat měsíc nebo třeba půl roku. Ani v tom, za jak dlouho si nás problémy najdou znova, neplatí žádná pravidla. Prostě k tomu dojde – na to se můžem spolehnout. A pak přijde čas dát se zase na útěk do jiného města, do jiného domova a v mém případě do jiné školy.

Když ale žádná pravidla neplatí, říkám si, proč mi to přijde pokaždé stejné. Připadá mi, jako by v každém domě, který za sebou necháme opuštěný, zůstal kousek mě samotné. Jako bych byla roztříštěná všude po měs-

tech. Je to cestička z drobků, která se za náma táhne ze všech míst, odkud jsme odešli, všude, kam se vydáme, a když ty tečky spojím, nevytváří žádné obrázky. Jsou nahodilé jako hvězdy rozhozené na noční obloze.

„Bude se ti tam líbit... věř mi,“ prohodí táta hlasitě, aby přehlušil písničku, která se line z rádia. Na vteřinu odtrhne oči od silnice a věnuje mi trhlý úsměv, který si šetří na chvíle, kdy mě chce rozveselit. Jemně mě rukou ťukne do kolena a já přestanu zírat z okna a podívám se na něj.

„Mně se líbilo ve městě, kde jsme byli doteď... a taky v tom předposledním,“ odseknu. Koukám se na něj koutkem oka a špulím rty. Tenhle pohled si pro změnu šetřím já pro něj, když chci, aby mě nechal na pokoji. Nemám náladu na nějaké rozveselování. Už mám toho stěhování po krk, mám po krk toho, že jsem věčně ta nová holka, a taky mám po krk toho, jak se táta snaží, aby to, že nám pokaždé dojdou prachy na nájem a musíme zmizet z města jako párek zločinců, znělo jako nějaké vzrušující dobrodružství.

Sesunu se na sedadle a opřu se čelem o okno. Všechno listí už změnilo barvu, a když se ženeme kolem, zdá se, že se oranžové mísí s hnědým a žlutým jako ocas komety v kresleném seriálu. Větve tancují ve větru a pohupují listy. Zamávají nám na rozloučenou, když kolem prolítnou ukazatele vzdálenosti, a za chvíli jsme ti tam. Zas o další minutu blíž tomu zapadákovu. O další míli blíž Maplecrestu, městu, kde se mi, jak se táta zapřísahal, bude líbit.

„Díváš se na ty hory? Nejsou nádherné?“ zeptá se

a s rozzářenýma očima si prohlíží vrcholky, které se tyčí před čelním sklem.

Neodpovím mu, protože s ním nemluvíím.

Tohle je můj nový přístup, protože mi přijde, že mě stejně neposlouchá. Třeba mu dojde, že jsem našťvaná, když nic neřeknu. Ani nevím, proč jsem tak vytočená. Chci říct, že nikdy předtím mi to naše věčné stěhování tolik nevadilo. Děláme to od doby, co táta přišel o stálý zaměstnání. Nebo bych měla spíš říct, od toho, co prohlásil, že už nemůže pracovat. Tehdy mi bylo deset, takže už to bude skoro šest let. Dost dlouho na to, abych si zvykla. A taky, že jo. Já jenom, že jsem to minulé město měla vážně ráda. Poprvé za dlouhou dobu jsem si našla kamarády. A když jsme tam jeli, táta mi slíbil, že to bude naposled, co musíme začít od znova.

Asi si za to můžu sama, že jsem mu uvěřila.

Ten jeho slib už znám z dřívějšíka. „Tentokrát to bude jiné, uvidíš.“ Říká to tak často, že si myslím, že tomu skoro sám věří. Přesvědčuje mě o tom vždycky, když vjíždíme na cestu před novým domem, a já po každé zakoulím očima a odpovím mu: „Jasně,“ protože vím, že se nic nezmění. Nikdy se nic nemění. Ne, že by se táta nesnažil. Právě naopak. Přijme práci, kterou nenávidí, protože nemůže dělat to, co by chtěl. Už nemůže být polda, ne potom, co se stalo v New Yorku, kde jako polda pracoval. Táta říká, že na to má hrozně špatné vzpomínky. To je důvod, proč jsme vůbec s našimi úteký začali a proč jsme z New Yorku utekli do téhle díry, a já nemám to srdce mu říct, že nám tím nijak nepomohl. Šest let a my jsme pořád na útěku a on

dál přijímá práci, ve které se jenom trápí. Až dorazíme do Maplecrestu, vybere si zase nějakou takovou a pak ho z ní vyrazí, protože to tam bude nesnášet. Pár týdnů budeme jíst nudle a rýži a pak jednoho dne přijdu ze školy domů a před domem bude stát auto napěchované našimi věcmi a začne to znova.

Proto jsem změnila názor, co se týče toho, že žádná pravidla neplatí. Protože utíkání před problémy se přece jenom jedním řídí. A tohle pravidlo říká, že se to bude pořád dokola opakovat jako roční období nebo západy slunce nebo řetězce fast-foodů, které mjíme na cestě z jednoho místa do druhého, a vždycky to dopadne stejně. Pokaždé se ocitnu v našem autě na sedadle spolujezdce, hryžu si nehty a lámu si hlavu nad tím, jestli moje nová střední bude horší než ta minulá.

„Vypadá to, že tohle je náš cíl,“ prohodí táta, když projíždíme kolem ukazatele, podle kterého máme sjet z dálnice. Tím mi naznačuje, že mám otevřít okno a vystrčit ruku, abychom dali autům za náma vědět, že odbočujeme, protože nám nefungují blinkry.

Otevřeným oknem se dovnitř vžene vítr a já líně vystrčím paži a ukážu jí. Táta mi řekne, že jsem ten nejlepší pomocný pilot, který kdy navigoval na klikatých silnicích Vermontu. Pokouší se být roztomilý, tak se snažím vypadat ještě víc popuzeně a vzdorovitě se na něj podívám.

„No tak, Hannah, nebuď taková,“ řekne a ždůchne mě do boku.

„A jaká mám podle tebe být? Mrzne mi ruka a tvoje vtípy nejsou legrační,“ odpovím mu, zatímco auto

zpomaluje a táta otáčí volantem. Vtáhnu ruku dovnitř, vytočím okýnko nahoru a v tu chvíli mi začne chybět zvuk větru svištěcího kolem, protože návrat do ticha znamená, že se táta pokusí říct něco dalšího a já se ze všech sil snažím s ním nemluvit.

„Nechovej se tak teatrálně,“ poví mi tónem, který používá, aby mi sdělil, že jsem k němu nefér.

„To ty se chováš teatrálně, když svou dceru každých pár měsíců stěhuješ do nějaký díry,“ opravím ho a věnuju mu povýšený úsměv, přesně ten, který tolik nesnáší, abych mu dala najevo, že jsem s nefér chováním teprve začala.

Ale myslím, že ani já mu nemůžu náladu zkazit, protože se toho nechytne. Nehádá se se mnou. Dokonce se rozesměje! To mě tolik vytáčí, že na něj chci začít ječet, ale táta vypadá tak šťastně, že v sobě nedokážu najít energii potřebnou k tomu, abych na něj vydržela být vzteklá, až bych mu něco řekla. Nemůžu na něj křičet, když má na tváři ten praštěnej úsměv a poklepe mě na rameni. Nikdy jsem se na něj nedokázala zlobit dýl než pár hodin a cítím, že to vzdávám. Panebože, někdy ho nenávidím za to, že je tak těžký ho nenávidět!

Znovu se obrátím k oknu.

Když se na tátu nedívám, trpí se mi líp.

Sleduju, jak se kolem ubíhá naše nové město.

„Maplecrest,“ zamumlám si sama pro sebe. Čtu to jméno na ceduli, když zahýbáme do ulice, která město dělí na dvě poloviny. Dokonce i to jméno zní nudně a na první pohled město vypadá přesně, jak jsem si

představovala – stokrát nic. Jedna lékárna. Jedna restaurace. Banka a moje škola a to je tak všechno. Byl by zážrak, kdyby se tady někdy dělo něco vzrušujícího.

„No není to paráda?“ ozve se táta, když to všechno vidí. Je to přesně ten druh města, který zbožňuje. Zastavil se tu čas. Nic se tady nezměnilo od jeho dětství a možná ještě dýl. Připomíná to město z nějakého filmu, který je tak nudný, že u něj ani nevydržíte sedět, abyste zjistili, o čem vlastně je.

A očividně nejsem sama, kdo si to myslí, protože všude kolem stojí cedule s nápisem NA PRODEJ. Přínejmenším na každém třetím nebo čtvrtém trávníku. Žádný div, že tady budeme moct bydlet. Dokonce ani my nejsme moc chudí na to, aby nás z tohohle města duchů vyhnali.

„Jo, tati, mělš pravdu. Už teď to tady miluju,“ řeknu sarkasticky. Jediná dobrá věc na tomhle městě je to, že si můžu být jistá, že tu nezůstaneme dlouho. Když se odtud tolik lidí odstěhovalo, znamená to, že tu není práce. Prázdné domy rovná se nezaměstnanost. To je jedna z ekonomických pouček, co jsem pochytila z toho, jak se celý život stěhuju z místa na místo. Do Díkůvdání jsme pryč, to se vsadím. Sbohem, Maple-creste, sotva jsem tě stihla poznat!

Táta mi řekne, ať si všímám jmen ulic. Prý hledáme Walnut Cove. Tu ulici najdu okamžitě. „Támhle,“ ukázu mu a jsem ráda, že je vlevo, takže se nemusím ztrapňovat hned po příjezdu tím, že si budu hrát na blinkr.

Pátý dům, ke kterému dorazíme, je náš. Není na něm

nic zvláštního. Je malý a zvenku natřený nahnědo. Pár stromů na dvoře a trávník je zarostlý a celý zaplevelený. Vypadá to, že ho nikdo už měsíce neposekal, a taky je potřeba shrabat listí. Další z dlouhé řady domů, ve kterých jsme bydleli. Jeho okna jsou prázdná jako oči neznámých lidí a nejspíš mi bude připadat úplně stejný i ten den, kdy odsud odjedeme.

Když pomalu vjíždíme na příjezdovou cestu, v autě se rozsvítí kontrolka paliva. Táta se koukne na přístrojovou desku a usměje se. „To je znamení,“ usoudí. „Jsme doma.“

„To je znamení, že jsme na mizině,“ já na to a popadnu kliku a kopnutím otevřu dveře. Rychle se rozhlédnu. Naproti přes ulici je prázdný dům. A o dva domy dál další. Hory na obzoru vypadají jako zeď, která nás drží v tomhle všivým městě. Zhluboka se nadechnu a začnu se chystat na další nový začátek.

Když se natáhnu na zadní sedadlo pro batoh, táta ke mně přijde a obejmě mě. „Nebude to tak hrozné,“ ujistí mě. A i když chci předstírat, že se chová sobecky, vím, že to není pravda. Slyším to v jeho hlase. Slyším to tam pokaždé. Vím, že je mu strašně líto, co kvůli němu musím snášet, a to je důvod, proč se tolik snažím nevybít se na něm.

„Já vím,“ odpovím. Otočím se a vlažně se na něj usměju. Cítím, jak si v duchu připravuje ta známá slova, a položím mu ruku na pusku, ať nic neříká. „Jenom mi tentokrát nic neslibuj, jo?“ poprosím ho. Přikývne a pustí mě. Je mi jasné, že ho to ranilo, ale já už to od něj znova slyšet nedokážu.